

»KAJ JE TA TRENUTEK NAJPOMEMBNEJŠE?«

Dragi bralci in bralke Pisma Zaveze, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

Živimo v času, ki pogosto zahteva, da zavzemamo stališča. Zdi se, da skoraj vsako vprašanje od nas zahteva, da se hitro opredelimo: za, za ali proti, za tukaj ali tam. Polarizacija narašča ali se vsaj zdi, da narašča. To čutimo tudi v Cerkvi in v Schönstattu. Iščemo poti, pravilne besede, odločitve, tisto, kar je danes res pomembno. Mesec oktober nas vabi, da se ozremo na zgodovino našega gibanja pred 112 leti in na naše korenine, iz katerih črpamo. Tistega 18. oktobra 1914 se Schönstatt ni začel s pripravljenim odgovorom na izzive tistega časa. Začel se je z verskim tveganjem. Z ljudmi, ki so poskušali v svojem zgodovinskem trenutku, prepoznati Božje vodstvo. S prošnjo Mariji, naj se naseli v svetišču. In s pripravljenostjo: Mi prispevamo svoj delež. Ob besedilu Ustanovne listine o Zavezi ljubezni, se pater Kantenich desetletja kasneje, vrne k temu izvoru. Razloži Ustanovno listino in na novo oblikuje stavek s premikom poudarka: »Najprej mi z junaškimi dejanji dokažite, da me resnično ljubite.« Posebej poudari »junaška dejanja«. To so prispevki, ki omogočajo, da se vse, kar je nastalo v Schönstattu, zares uresniči. V časih, v katerih radi iščemo nekaj posebnega, edinstvenega in junaškega, da bi nas to iztrgalo iz vsakdanjika in omogočilo boljše prihodnost, nas ta formulacija še posebej nagovarja.

KAJ PRAVZAPRAV ŠTEJE KOT PRISPEVEK? Verjamemo, da obstajajo 3 vrste ali razsežnosti takšnih prispevkov. 1. Najprej so tu VELIKI prispevki. Odločitve, ki nekaj stanejo. Odgovornost, ki jo prevzamem. Žrtve, ki jih zavestno prinašam. In v časih tudi tisto, česar ne storim. To je odpoved nečemu, npr. hrani, odpoved dovoljenim stvarim, opustiti svoje stališče, ne vsiljevati drugim lastne poti. Tudi odrekanje je lahko prispevek. A Kantenich gre še dlje. 2. HEROJSKI prispevki, ki se ne zgodijo le izjemoma. Herojski prispevek je lahko prispevek, ki je nekaj čisto vsakdanjega: naloga, ki jo res dobro opravim; pogovor, v katerem ostajam osredotočen in prisoten; odgovornost, ki se ji ne izogibam; zvestoba v majhnih stvareh. Ne zaradi pritiska po uspešnosti. Ne, kot duhovno izboljševanje, ampak iz ljubezni. Kantenich za to oblikuje zakon: Ordinaria extraordinarie – navadne stvari opravljati izjemno dobro. Prav v tem se lahko združita vsakdanost in vera. Ta drža lahko postane junaško dejanje in s tem akt vere. Navadne stvari opravljam drugače, ker se učim gledati na ta svet, z Božjim ljubečim pogledom. V tem leži ustvarjalna usmerjenost v svet. To pomeni, da resno jemljam dejstvo, da lahko postane moj skromen prispevek, kraj Božjega delovanja. In potem pride še najbolj osebna razsežnost našega prispevka:

3. Preobrazba lastnega srca. Ustanovna listina nam govori o tem, da je treba resno vzeti sklep, da se bomo posvetili samovzgoji. To ni umik v zasebnost. Nasprotno, prav tu se odloča, kako ravnamo drug z drugim, kakšni vodniki smo, kako se prepiramo, kako se odločamo. Kje mora moje srce postati širše? Kje moram odpustiti krivico? Kje moram na nekoga pogledati z novimi očmi? Kje moram prepoznati svoj strah, trdoto ali vztrajanje pri svojem? Kje se moram najprej spremeniti sam, preden želim spremeniti druge? Pater Kantenich tem spremembam pravi: »Čudeži notranje, to je duševne preobrazbe«. Te čudeže šteje, kot poseben sad Svetišča.

ODGOVOR ZA NAŠ ČAS: Današnji polariziran svet, ne potrebuje še več ljudi, ki vedo predvsem to, na kateri strani stojijo. Potrebuje ljudi, ki lahko zavzamejo stališče in hkrati ostanejo prilagodljivi. Ljudi, ki se znajo sporazumevati, ne da bi se pri tem odpovedali sebi. Ljudi, ki različnost sprejmejo, ker smo med seboj globlje povezani. To je zame izjemno aktualno in je v duhu Schönstatta. Skupaj v tem času iščemo Božji glas. Poslušamo glasove časa, življenje, drug drugega. Iščemo novo letno geslo. Sprašujemo se, kam nas hoče Bog voditi. Toda to iskanje ne deluje brez našega prispevka. In ta prispevek ne obsega le dobrih idej, pametnih analiz in trdnih stališč. Začne se globlje: V pripravljenosti, da se vključim v ta proces iskanja in se pustim spremeniti. Tako postane tudi naše skupno prizadevanje, akt vere. Verjamemo, da Bog ne govori le skozi nas. Verjamemo, potrebujemo se med seboj in, da s tem, ko druge odpišemo, umira resnica. Verjamemo, da nas Bog vodi tudi skozi napetosti.

Ne odmikajmo se drug od drugega. Ostajajmo skupaj v naši skupni usodi. To je več, kakor zgolj metoda za oblikovanje dobre skupnosti. To je način našega verovanja. To je način, kako biti skupaj Schönstatt. Skupaj iskati in se boriti, skupaj dopuščati, da se spremenimo in prav v tem postati odprti za to, kar Bog želi danes od nas.

Zato se tudi letos 18. oktobra vračamo k izvoru in hkrati na nov svež način stopamo v prihodnost. Ob tem se moramo vprašati: V kaj resnično verjamem? Kakšni so moji prispevki oz. darovi? In kje dopuščam, da se moje lastno srce spreminja, da bomo skupaj lažje našli skupno Božjo pot? Tako lahko iz mnogih majhnih prispevkov spet nastane zgodovina. Zgodovina Schönstatta. Zgodovina odrešitve. Nič brez Tebe, ničesar ne brez nas!

Vsem želim blagoslovljen dan Zaveze ljubezni!

Vaš, pater Felix Geyer, Schönstattsko gibanje, Nemčija

